

denne sidstnævnte Konto, idet jeg ikke anseer dens Underbilag for saa bindende, at et saadant extraordinært Arbejde ikke skulde kunne medtages derunder, men jeg troer imidlertid ikke, at det vilde være hensigtsmæssigt eller i en god Oeconomies Lær at lade deslige extraordinære Udgifter begrave sig i den store Bygningscontos øvrige Summer. Det er bedre at tage dem særskilt og at lade dem komme frem paa en særlig Konto, hvorved de falde lettere i Dinene, og hvorved det træder tydelig frem, hvor store de uforudseelige Udgifter virkelig have været. Jeg troer altsaa, at en saadan Konto bør bevares. Derimod troer jeg, at det har været en begrundet Bemærkning, at den hidtil har været for stor, nemlig 6,000 Rd., men derfor er den jo ogsaa allerede for indværende Finantsaar bleven nedsat til 2,000 Rd., og jeg troer, at Sagen dermed kan siges at være bragt i en meget tilfredsstillende Orden.

Jeg kommer nu til Bemærkningerne til § 2, der omhandle en Sag, som jo har haft sin Historie her i Thinget. Jeg maa derom i Almindelighed sige, at jeg i det Hele kan være temmelig godt enig med Udvalget i de Betragtninger, som det i saa Henseende har gjort gjældende. Spørgsmaalet er derfor kun dette, om Udvalget fuldkomment har truffet den bedste Form ved den Beslutning, som det har tilraadet Thinget at fatte. Jeg er enig med det ærede Udvalg i den Sætning, at saadanne videregaaende Dispositioner med Hensyn til Reserverfondens Midler som de, hvorom der her er Tale, bør skee med stor Varsomhed. Deri ere vi enige, og forsaavidt det kun er dette, som Udvalget har tænkt sig udtrykt gennem det foreslaaede Indstillingspunkt, kan jeg altsaa slet ikke have Noget imod det at erindre. Men det staaer ikke for mig som ganske tydeligt, at det er en god Form, som man har valgt til at udtrykke dette, eller at det overhovedet kan siges at være udtrykt igjennem de Ord, som den ærede Statsrevision og det ærede Udvalg i Indstillingspunktet har brugt. Sagen er nemlig den, at jeg antager, at begge de Foranstaltninger, som Talen her nærmest er om, og som ere blevne trufne af min Forgænger i Finantsministeriet, have været

fuldkomment hensigtsmæssige og rigtige Foranstaltninger og tildeels endog saadanne, som have været ligefrem paabudte af Nødvendigheden. — Jeg skal først omtale den ene af dem, nemlig de i Nationalbanken gjorte Laan. Det vil med Hensyn til Finantsloven for det Aar, hvorom der her handles, erindres, at den, i Forbindelse med Tillægsbevillingsloven, havde opgjort en Balance, som gik ud paa en Indtægt af 27,700,000 Rd., og en Udgift af 29,400,000 Rd. Det vil heraf sees, at det ikke var noget let Aar for Finantsministeren, idet han havde at kæmpe med en i Finantsloven uforudset Underbalance af 1,700,000 Rd. Nu maa jo derhos den Betragtning gjøres gjældende, at, naar man paa Finantsloven har opført visse Indtægter, som falvende i Aarets Løb, er det derfor ikke ved Finantsloven givet og kan ikke altid forudses, til hvilket Tidspunkt af Aaret disse Indtægter ville falde, og man maa altsaa i det Hele gjøre Regning paa gennem en Kassebeholdning at kunne udjævne de Banffeltigheder, som opstaae derved, at f. Ex. en større Deel af Udgifterne falder i den første Deel af Aaret og en større Deel af Indtægterne derimod først i den sidste Deel af Finantsaaret. Men dette var nu netop Noget, som i høi Grad var Tilfældet i det omhandlede Finantsaar. Paa den ene Side horte der nemlig til den Indtægtsmasse, som var opført, et meget betydeligt Indtægtsbeløb, det, der skulde indkomme gennem den extraordinære Skat, som i det Hele udgjorde 1,330,000 Rd. — altsaa et meget betydeligt Beløb, og et Beløb, som var aldeles nødvendigt for at kunne komme igjennem —, som først kunde ventes at indkomme seent, idet den extraordinære Skat forfaldt til Betaling med sin ene Halvdeel til den 31te October og med sin anden Halvdeel til den 31te Marts. Og paa den anden Side var der en betydelig Udgift, nemlig Udgiften til Indløsning af Creditbrevserne, som skulde foregaae temmelig tidlig. Disse udgjorde ialt 4 Millioner Rd. Af disse besad nu vel Finantsministeren selv de 2½ Million — og de voldte ham altsaa ikke nogen Banffeltighed —, men der var dog for 1½ Million Rd. ude i Publicum, og de forfaldt til Ud-